

Ըսեց.—Յուզայ մեր թագաւորին մէկ խերիաթխանայ կայ, քնն հոնի գլոխ պահաւ:

Գնաց էդ խերիաթխանի դուռ, մէկ դարգուանչի կէր դուռ կայնուկ, դարգուանչուն ըսեց.—Ճամբախ տուր, ես լէ էրթամ:

Ըսեց.—Չըմ թողի, անկարին գործ է:

Օր ըսեց չըմ թողի էրթաս ներս, հերսոտաւ Գաւիթ, չափալէի մի զարկեց. զարկելուն վիզ ծռուաւ:

Ըսեց.—Դու ո՞րն իս, օր զարկիր չափալէխով, իմ վիզ ծռուաւ:

Ըսեց.—Ես Մհերի տղայ Գաւիթն իմ:

Ըսեց.—Գաւիթ դ՞ու իս:

Ըսեց.—Հա՛, ես իմ:

Ըսեց.—Օր Գաւիթն իս, յո՞րի իս էկի:

—Խանդութ խանումի աբով իմ էկի, ըսեց:

—Օր Խանդութ խանում առար, ընձի կ'էնի՞ս քաւոր քրզի:

Ըսեց.—Գու անուն ի՞նչ է, օր քրզի էնիմ ընձի քաւոր:

Թէ՛—Իմ անուն Գորգի է:

Ըսեց.—Օր էդմալ է, սան'էր Գաւիթ, քաւոր Գորգի:

Քաւոր Գորգին կայնաւ դուռ, Գաւիթ ներս մտաւ. մտաւ ներս, տեսաւ, օր եօթ թագաւորի տղայ նստուկ էն ներս, սեղան դրած էն ու կեր ու խում կ'էնէն:

Գնաց եօթ թագաւորի տղին բարև տուեց Գաւիթ:

Տեղ տուեցին, նստաւ:

Ու բերեցին սաքներ, զարկին գինու մէջ, մէկ մէկ տուին Գաւիթին (եօթ կանթէն պղինձ լցած, դրած էն մէջ տեղ). մէկ-մէկ սաքան զարկին, տուին Գաւիթին թէ՛—Խանդութ խանումի կե-նաց խմէ՛:

—Դեէն գըղլով կ'ջրուէ՞:

Չեւ մեկնեց ու պղինձ վերուց, վերուց դրեց բերնի վըէն. խմեց ու պղինձ դրեց մէջ տեղ: Գինովցաւ Գաւիթ:

Եօթ թագաւորի տղեկներ թրեր քաշին ու կայնան ու պղի զարկէն թրով Գաւիթին: